

[Aksel Larsen.]

samling, sp. 2515. Det konservative folkepartis ordfører sagde ved den lejlighed:

„Det først fornødne er at genskabe tilliden til fremtiden. Der er ikke efter dette års socialistiske eksperimenter nogen som helst tillid til fremtiden i det danske folk, og man får ikke gang i tingene igen, hvis ikke man kan genskabe tilliden. Og nu er det staten, der må gå i spidsen. År for år har vi oplevet disse kriseindgreb, disse nye skatter, disse nye byrder på befolkningen, som har medført, at statens udgifter kunne stige ubrudt; men nu må staten gå med og staten gå i spidsen. Man kan ikke forlange en forbrugsbegrænsning af dette omfang, uden at staten selv går i spidsen. Hvis man vil neddæmpe efterspørgselspresset, så må man gennemføre besparelser i budgettet. Også en stat må forstå, at man kan ikke bage et større brød, end man har dej til. Og som jeg sagde ved anden behandling: skatterne er nu med regeringens udskrivningsforslag og med gennemførelsen af merværdiafgiften nået til selve bristepunktet. Der kan ikke bæres mere; hvis ikke man vil lamme initiativet.“

Jeg formoder ikke, at det konservative folkepartis ordfører i dag ville holde sådan en tale; og jeg tror heller ikke, at finansministeren, som holdt talen i 1967, ville holde en sådan tale i dag, men der kunne måske ellers have været grund til det.

Lad os så se, hvad der er sket siden, hvad der er gjort for at lette skattetrykket, og hvad der er gjort for at bringe økonomien i orden og for at give det danske folk tillid til fremtiden. Jo, i december 1967 reddede de nuværende regeringspartier Danmarks økonomi og statens finanser ved i samarbejde med nuværende og forhenværende VSer at fremtvinge valg og skaffe sig regeringsmagten. Den ædle begrundelse var den, at lønmodtagernes dyrtidsportioner aldrig nogen sinde burde antastes, heller ikke selv om deres organisationer havde godkendt en infrysning. I februar 1968 forsøgte de tre partiers regering sin anden redningsaktion bestående i et forsøg på at få gennemført akkurat det, de samme partier havde stemt imod den 15. december 1967.

I marts 1968 bragte man endeligt og for evige tider den økonomiske skude på ret køl

ved den næstbedste løsning bestående af momsforhøjelse parret med diskontonedsættelse og derefter udpumpning af 4 milliarder kr. fra Nationalbanken til obligationsopkøb.

I maj 1969 resulterede dette i den store valutapanik, men regeringen reddede på ny Danmark denne gang ved at supplere den finanspolitiske stramning med kreditstramning og indførelse af rekordhøj diskonto og lånerente. Den fastsatte også en næsten blodig høj skatteprocent for kildeskatten, men garanterede, at denne hestekur ville hjælpe.

Indtil for et par måneder siden fastholdt regeringen så, at alt ville ordne sig takket være dens økonomiske og skattepolitik. Da det trods de gode konjunkturer, den voksende produktion og de gunstige eksportvilkår viste sig, at alle tiders rekordunderskud på valuta- og betalingsbalancen, som vi oplevede i 1969, vil blive overtruffet i 1970, så nølede regeringen, medens dens presse og agitatorer grammofonpladeagtigt gentog, at alt ondt skyldtes det fallitbo, man havde overtaget for 2 år siden — den nuværende regering har altså overhovedet ikke haft nogen indflydelse siden da — men nu ville alt blive godt takket være de foranstaltninger, den nuværende regering tidligere havde gennemført.

Nå ja, og så for 2 uger siden, den 30. april, syntes regeringen vågnet til dåd. Nu ville den på ny — og formodentlig på ny for stedse — redde Danmarks økonomi. Det skulle ske ved annullering af pristalsreguleringen af lønningerne, hvor i hvert fald 3 portioner ikke måtte komme til udbetaling. Derved skulle staten, kommunerne og arbejdsgiverne spare vel omkring 3 milliarder kr. i lønudgifter, og så hævdede man, at man ville give fuld kompensation til lønmodtagerne ved at stille dem en skatteletelse på 400-500 mill. kr. i udsigt. Hvis regeringen nu selv havde troet ikke blot på genialiteten, men på det rigtige i denne plan, ja, så ville den vel have brugt sit solide flertal — ja, for det må man vel regne med at den havde — i folketinget til at sætte planen i værk, men enten den nu troede det eller ej, så gjorde den det i hvert fald ikke. Den troede åbenbart heller ikke på, at befolkningen kunne overbevises om planens godhed. Hvis den havde gjort det, kunne den naturligvis have appelleret til vælgerne om et tillidsvotum og nye fuldmagter.